

Sygn. akt III AUa 699/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2018 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Lucyna Ramlo
Sędziowie:	SSA Grażyna Czyżak (spr.) SSO del. Monika Popielińska
Protokolant:	sekretarz sądowy Urszula Kowalska

po rozpoznaniu w dniu 18 października 2018 r. w Gdańsku

sprawy Z. S.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury pomostowej

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 20 marca 2018 r., sygn. akt VII U 4358/17

- 1) zmienia zaskarżony wyrok w punkcie I i przyznaje Z. S. prawo do emerytury pomostowej od dnia 1 czerwca 2017 roku;
- 2) w pozostałej części apelację oddala;
- 3) zasądza od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz Z. S. kwotę 240,00 (dwieście czterdzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Grażyna Czyżak SSA Lucyna Ramlo SSO del. Monika Popielińska

Sygn. akt III AUa 699/18

UZASADNIENIE

Ubezpieczony Z. S. odwołał się od decyzji z 30 czerwca 2017 r., którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił mu prawa do emerytury pomostowej.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z 20 marca 2018 r. Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu Z. S. prawo do emerytury pomostowej od 1 października 2016r. (I), nie stwierdził odpowiedzialności organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania zaskarżonej decyzji (II) oraz zasądził od Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. na rzecz ubezpieczonego Z. S. kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (III).

Powyższe rozstrzygnięcie Sąd Okręgowy oparł na następujących ustaleniach i rozważaniach:

Z. S. urodzony (...) wniosek o emeryturę pomostową złożył 2 czerwca 2017r. Na dzień wydania zaskarżonej decyzji ubezpieczony udowodnił 42 lata 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych. Udowodnił także 19 lat 1 miesiąc i 16 dni okresu pracy w warunkach szczególnych.

Od 2 września 2002 r. do 25 marca 2017 r. ubezpieczony był zatrudniony w Urzędzie Miejskim w D. Od początku zatrudnienia wnioskodawca zajmował stanowisko kierowcy autobusu szkolnego.

W powyższym okresie zatrudnienia ubezpieczony zajmował się prowadzeniem autobusu szkolnego zwanego (...) na 40 osób. Ubezpieczony wyjeżdżał w trasę ok. 06:40. Po dowiezieniu dzieci do szkoły kierowca miał przerwę od 09:00 i rozpoczynał pracę o 12:30 pracując do 16:00. W przerwie ubezpieczony zajmował się myciem pojazdu oraz jego przeglądem. Zdarzało się, że w międzyczasie trzeba było zawieźć dzieci na zawody. Każdy kurs miał ok 15-20 km w jedną stronę. Trzeci kurs był najdłuższy to mogło być ok 50 km i zajmował ponad godzinę. Rano były tylko dwa kursy. Odwożenie dzieci odbywało się trzema kursami. Dzieci były przywożone do szkół w B. i do D. do gimnazjum. Łącznie kierowca przejeżdżał dziennie ok 200 km. Przejazd codziennie odbywał się zgodnie z harmonogramem

W okresie od 5 lutego 1992 r. do 31 grudnia 2000 r. ubezpieczony był zatrudniony na stanowisku kierowcy samochodu sanitarnego w Samodzielnej (...).

Powyższy stan faktyczny Sąd I instancji ustalił w oparciu o dokumenty zgromadzone w aktach osobowych skarżącego oraz zeznania świadków J. T. i Z. C., współpracowników ubezpieczonego ze spornych okresów zatrudnienia.

Sąd Okręgowy wskazał, iż praca kierowcy autobusu została wymieniona w załączniku nr 2 do ustawy pomostowej w wykazie prac o szczególnym charakterze pod poz. 8, przy czym warunkiem uznania jej za taką jest to, aby była ona pracą kierowcy autobusu w transporcie publicznym.

Transport publiczny to system powszechnie dostępnego zorganizowanego, masowego przewozu osób za pomocą odpowiednich środków transportu na terenie miasta i terenów podmiejskich (transport miejski), powiatu, województwa (transport regionalny) i kraju. Zasady organizacji i funkcjonowania regularnego przewozu osób w publicznym transporcie zbiorowym realizowanego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w strefie transgranicznej, w transporcie drogowym, kolejowym, innym szynowym, linowym, linowo-terenowym, morskim oraz w żegludze śródlądowej określa ustawa z dnia 16 grudnia 2010 r. o publicznym transporcie zbiorowym (Dz. U. z 2011 r. Nr 5, poz. 13 ze zm.).

Sąd I instancji przytoczył stanowisko Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu, zawarte w wyroku z 22 grudnia 2015r. sygn. III AUa 665/15, iż praca kierowcy autobusu szkolnego - (...) wymaga szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej. Jest to też praca wykonywana na drogach publicznych, o których mowa w ustawie z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (tj.: Dz. U. z 2007 r. Nr 19, poz. 115 ze zm.). Jeśli zatem praca na tym stanowisku jest wykonywana w pełnym wymiarze czasu pracy (a nie doraźnie), należy do podstawowych obowiązków pracowniczych, to nie ma żadnych podstaw by traktować ją inaczej niż pracę kierowcy innego środka transportu publicznego. Punktem odniesienia jest tutaj pozycja 8 załącznika nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych, stanowiącego wykaz prac o szczególnym charakterze, pod którą to pozycją wymieniono prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym. Zakwalifikowanie pracy kierowcy (...) jako pracy o szczególnym charakterze znajduje potwierdzenie w wyjaśnieniach dotyczących niektórych rodzajów prac w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, udzielonych w związku z zapytaniem ubezpieczonego

i płatników składek, opublikowanych w dniu 18 maja 2010 r. na stronach www.emeryturypomostowe.gov.pl Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej. Otóż w ww. wyjaśnieniach w odniesieniu do poz. 8 załącznika nr 2 wskazano, że: "Prace kierowcy autobusu związane z przewozem dzieci szkolnych wg określonego harmonogramu spełniają kryteria zaliczenia ich do prac o szczególnym charakterze, określonych w pkt 8 zał. nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych (jako dotyczące kierowcy autobusu w transporcie publicznym). Spełnione są bowiem w tym przypadku warunki zawarte w definicji pracy o szczególnym charakterze, zgodnie z którą jest to praca wymagająca szczególnej odpowiedzialności oraz szczególnej sprawności psychofizycznej, której możliwości należytego wykonywania w sposób niezagrażający bezpieczeństwu publicznemu, w tym zdrowiu lub życiu innych osób (w tym przypadku dzieci szkolnych), zmniejsza się przed osiągnięciem wieku emerytalnego na skutek pogorszenia sprawności psychofizycznej, związanego z procesem starzenia się".

W ocenie Sądu Okręgowego, powyższy okres zatrudnienia skarżącego spełnia przesłanki o jakich mowa w załączniku Nr 2 (pkt 8) do ustawy o emeryturach pomostowych.

W analizowanym stanie faktycznym Sąd I instancji poddał również analizie czy praca ta była wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Z zeznań świadków wynika w sposób oczywisty, że ubezpieczony wyjeżdżał w trasę ok. 06:40. Po dowiezieniu dzieci do szkoły kierowca miał przerwę od 09:00 i rozpoczynał pracę o 12:30 do 16:00. Każdy kurs miał ok 15-20 km w jedną stronę. Trzeci kurs był najdłuższy to mogło być ok 50 km i zajmował ponad godzinę. Odwożenie dzieci odbywało się trzema kursami, a dowożenia dwoma. Łącznie kierowca przejeżdżał dziennie ok 200 km. Łącznie więc ubezpieczony jeździł ok 6h. dziennie, w czasie przerwy zaś sprzątał autobus, dokonywał przeglądu, woził dzieci na zawody.

Zgodnie z wyrokiem III AUa 845/12, „praca kierowcy autobusu, z racji swej specyfiki, w zasadniczej mierze polega na kierowaniu pojazdem, jednak w zakresie obowiązków kierowcy mieszczą się również takie czynności, jak przygotowanie pojazdu do jazdy, kontrola stanu technicznego pojazdu i poszczególnych jego urządzeń przed i po jeździe, bieżąca konserwacja i usuwanie drobnych usterek, jak też dbałość o czystość pojazdu, czyli tzw. codzienna obsługa pojazdu. Wykonywanie przez pracownika czynności obsługi pojazdu jest wpisane w ten charakter pracy i tym samym nie może wykluczać a priori ustalenia pracy kierowcy autobusu w pełnym wymiarze czasu pracy i stale jako pracy w warunkach szczególnych.”

Powyższe wskazuje, że ubezpieczony spełnia wszystkie konieczne przesłanki do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej wynikających z cytowanych wyżej przepisów ustawy o emeryturach pomostowych.

W konkluzji Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami w punkcie 1 sentencji wyroku zmienił zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od dnia 1 października 2016 r. (tj. od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku o świadczenie jako daty spełnienia ostatniej przesłanki).

Zdaniem Sądu I instancji, w niniejszej sprawie okoliczności, na podstawie których Sąd uznał odwołanie ubezpieczonego za zasadne zostały ostatecznie wyjaśnione w drodze uzupełnienia materiału dowodowego o zebraną dokumentację (w tym akta osobowe) oraz zeznania świadków i ubezpieczonego, wyjaśniające zakres obowiązków i charakter pracy ubezpieczonego, co uzasadnia zastosowanie dyspozycji art. 118 ust. 1a ustawy poprzez wnioskowanie a contrario.

Działając zatem na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy, Sąd wnioskując a contrario, w punkcie II sentencji wyroku nie stwierdził odpowiedzialności pozwanego organu rentowego za nie ustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do wydania decyzji, mając na uwadze fakt, iż dopiero wyniki niniejszego postępowania dowodowego pozwoliły na poczynienie wiążących ustaleń co do charakteru zatrudnienia ubezpieczonego, mającego wpływ na jego prawo do wnioskowanego świadczenia.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, na podstawie art.98§1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i w zw. z § 9 ust.2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców

prawnych (Dz.U. z 2015r., poz.1804 ze zm.) Sąd I instancji zasądził od organu rentowego na rzecz ubezpieczonego kwotę 180 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Apelację od wyroku wywiódł pozwany organ rentowy, zaskarżając go w pkt I i III, zarzucając naruszenie:

- art. 3 ust. 1 i ust 3, art. 4 , art. 29, art. 32, art. 35, art. 38 , art. 51 ustawy z dnia 19 grudnia 2008r o emeryturach pomostowych, a zwłaszcza przyjęcie, iż wnioskodawca spełnia wszystkie wymogi ustawowe uzasadniające przyznanie mu prawa do emerytury pomostowej, a zwłaszcza wymóg wynikający z treści art. 4 ustawy pomostowej dotyczący wykonywania po dniu 31 grudnia 2008 r. pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust 1 i ust 3 ustawy pomostowej w wymiarze pełnej dniówki dziennej, uzasadniającym uznanie okresu od dnia 2 września 2002 r. do 25 marca 2017 r. z tytułu pracy w Urzędzie Miejskim w D. jako okresu pracy wykonywanej w warunkach określonych w art. 3 ust 1 i ust 3 ustawy pomostowej,

- art. 49 w/w ustawy pomostowej

- naruszenie przepisu postępowania - art. 233 k.p.c. poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów, polegające na między innymi na dokonaniu błędnej oceny materiału dowodowego i skutkujące niewłaściwą oceną stanu faktycznego.

Wskazując na powyższe pozwany wniósł o uwzględnienie apelacji i zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I i pkt III i oddalenie odwołania wnioskodawcy w tym zakresie, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację ubezpieczony wniósł o jej oddalenie oraz o zasądzenie kosztów postępowania odwoławczego według norm przepisanych.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie jedynie w zakresie daty przyznania żądanego świadczenia.

Przedmiotem niniejszej sprawy było spełnienie przez wnioskodawcę Z. S. przesłanek nabycia prawa do emerytury pomostowej.

Wskazać na wstępie należy, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy ustalił stan faktyczny oraz przytoczył właściwe przepisy mające zastosowanie w niniejszej sprawie. Sąd Apelacyjny przyjmuje je za własny ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny, nie znajdując tym samym podstawy do ponownego przytaczania dokonanych już ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z 5 listopada 1998r., sygn. I PKN 339/98, opubl. OSNAPiUS z 1999 r., z. 24, poz. 776).

Prawo do emerytury pomostowej może zostać przyznane po spełnieniu przesłanek wynikających z art. 4 bądź art. 49 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 roku o emeryturach pomostowych (Dz. U. 2008. Nr 237, poz. 1656 ze zm.).

W przedmiotowej sprawie spełnienie przez wnioskodawcę przesłanek prawa do emerytury pomostowej badane było w oparciu o normę art. 4 ustawy o emeryturach pomostowych. Zgodnie z tym przepisem, prawo do emerytury pomostowej, przysługuje pracownikowi, który spełnia łącznie następujące warunki:

1. urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.,
2. ma okres pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze wynoszący co najmniej 15 lat,
3. osiągnął wiek wynoszący co najmniej 55 lat dla kobiet i co najmniej 60 lat dla mężczyzn,
4. ma okres składkowy i nieskładkowy, ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 20 lat dla kobiet i co najmniej 25 lat dla mężczyzn,

5. przed dniem 1 stycznia 1999 r. wykonywał prace w szczególnych warunkach lub prace w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy lub art. 32 i art. 33 ustawy o emeryturach i rentach z FUS,
6. po dniu 31 grudnia 2008 r. wykonywał pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3,
7. nastąpiło z nim rozwiązanie stosunku pracy.

Dodać jeszcze należy, iż pracami w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych są prace wymienione w załączniku nr 1 lub załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych.

Niespornym było, iż ubezpieczony ukończył 60 lat, ma 42 lata 5 miesięcy i 4 dni okresów składkowych i nieskładkowych oraz 19 lat 1 miesiąc i 16 dni stażu pracy w warunkach szczególnych. Jediną sporną przesłanką w niniejszej sprawie było wykonywanie przez wnioskodawcę pracy w warunkach szczególnych lub o szczególnym charakterze w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych po dniu 31 grudnia 2008 r.

Sąd I instancji po przeprowadzeniu postępowania dowodowego z dokumentów oraz z zeznań świadków J. T. i Z. C. uznał, iż wnioskodawca spełnił sporną przesłankę z art. 4 pkt 6 ustawy o emeryturach pomostowych, gdyż w okresie od 2 września 2002 r. do 25 marca 2017 r. pracował jako kierowca autobusu szkolnego, wykonując pracę w warunkach szczególnych wymienioną w załączniku nr 2 do ustawy o emeryturach pomostowych pod poz. 8 (Prace kierowców autobusów, trolejbusów oraz motorniczych tramwajów w transporcie publicznym). W rezultacie Sąd Okręgowy przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury pomostowej od 1 października 2016 r.

Organ rentowy w apelacji podnosił, że Sąd I instancji niezasadnie zaliczył wnioskodawcy jako okres pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych okres pracy na stanowisku kierowcy autobusu szkolnego, bowiem wnioskodawca tylko przez 6 godzin dziennie prowadził autobus szkolny.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, w świetle całokształtu materiału dowodowego w niniejszej sprawie, w tym zeznań wnioskodawcy złożonych w postępowaniu drugoinstancyjnym, argument ten nie zasługiwał na uwzględnienie.

Świadek J. T., która pracowała jako opiekunka dzieci dowożonych do szkół, zeznała, iż kierowca wyruszał w trasę ok. 6.40 i po dowiezieniu dzieci do szkoły miał przerwę od godz. 9. O godz. 12.30 zaczynał rozwozić dzieci ze szkół do domów, kończąc ok. godz. 16. Z zeznań świadka nie wynika jednak, aby czas od godz. 9 do 12.30 był czasem wolnym wnioskodawcy. Świadek wskazała bowiem, iż zawoził także dzieci na zawody sportowe, a poza tym jego obowiązkiem było dbanie o autobus. Nadto, uwagę należy zwrócić na fakt, iż jak zeznała świadek, była ona zatrudniona na 6/8 etatu, natomiast ubezpieczony – na cały etat. Okoliczność ta wyraźnie wskazuje na to, iż wnioskodawca pracował w wymiarze większym niż świadek T. i czas między godz. 9 a 12.30 nie był jego czasem wolnym.

Wobec wątpliwości organu rentowego, Sąd Apelacyjny postanowił jednak uzupełnić materiał dowodowy, przesłuchując wnioskodawcę. Jak wynika z zeznań ubezpieczonego, w godz. 9 – 12.30 wnioskodawca nie miał przerwy, ale pełnił dyżur, w czasie którego przeważnie również kierował autobusem szkolnym. Wyjeżdżał bowiem do M. oraz do Ż. i przywoził dzieci z przedszkola do D.. Przewoził też dzieci ze szkół i przedszkoli na atrakcje takie jak przedstawienia czy imprezy sportowe oraz wykonywał czynności przy autobusie. Jego praca trwała od godz. 6 do 16, a ponadto po godz. 16 również zajmował się obsługą codzienną pojazdu, np. wymieniał olej, filtry, sprawdzał światła, wycieki powietrza, dbał o czystość autobusu, który stał u niego na posesji. W ocenie Sądu Apelacyjnego, z zeznań ubezpieczonego wynika zatem jednoznacznie, iż pracował codziennie ponad 8 godzin, wykonując pracę kierowcy, a poza tym dodatkowo wykonując czynności związane z utrzymaniem autokaru. Zdaniem Sądu II instancji, nawet jeśli samo kierowanie autobusem zajmowało ubezpieczonemu nieznacznie poniżej 8 godzin dziennie, to czynności związane z jego obsługą należy uznać za integralną część pracy kierowcy. W rezultacie Sąd II instancji nie miał żadnych wątpliwości co do tego, iż wnioskodawca w spornym okresie stale i w pełnym wymiarze wykonywał pracę w warunkach szczególnych w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego, nie był także zasadny podnoszony przez skarżącego zarzut, iż Urząd Miejski (pracodawca ubezpieczonego) nie zgłosił go do ZUS jako pracownika zatrudnionego w warunkach szczególnych i nie dokonywał wpłat na fundusz emerytur pomostowych.

Przypomnieć należy, iż zgodnie z treścią art. 35 ust. 1 ustawy o emeryturach pomostowych, składki na FEP opłaca się za pracownika, który spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) urodził się po dniu 31 grudnia 1948 r.;
- 2) wykonuje prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3.

Obowiązek opłacania składek na FEP za pracownika, o którym mowa w ust. 1, powstaje z dniem rozpoczęcia wykonywania przez niego pracy w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, a ustaje z dniem zaprzestania wykonywania tych prac (ust. 2).

Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 21 kwietnia 2015 r. (sygn. akt I UK 330/14, Lex nr 1821132), emerytury pomostowe tworzą odrębny od powszechnego system finansowy, a wyrazem ich wyodrębnienia finansowego jest ustanowienie składki na Fundusz Emerytur Pomostowych w wysokości 1,5% podstawy wymiaru. Obowiązek opłacania i finansowania składki w myśl art. 35 ust. 1 ustawy z 2008 r. o emeryturach pomostowych spoczywa na pracodawcach zatrudniających pracowników, którzy urodzili się po dniu 31 grudnia 1948 r. oraz wykonują prace w szczególnych warunkach lub o szczególnym charakterze, o których mowa w art. 3 ust. 1 i 3 tej ustawy bez względu na to, czy pracownik za którego jest ona opłacana został objęty ochroną przed ryzykiem zaprzestania wykonywania dotychczasowej pracy zawodowej przed osiągnięciem podstawowego wieku emerytalnego. Ustawodawca pozbawił bowiem składki na Fundusz Emerytur Pomostowych cechy wzajemności (odpłatności). Przyjmuje się, że ma ona charakter przymusowy, celowy i bezzwrotny, a także pełni rolę opłaty celowej przeznaczonej na finansowanie emerytur pomostowych.

Niemniej jednak, Sąd Apelacyjny podziela wyrażany w orzecznictwie pogląd, iż Spoczywający na pracodawcy (płatniku) obowiązek opłacania składek na Fundusz Emerytur Pomostowych został uregulowany w przepisie art. 35 ust. 1 pkt 2 ustawy o emeryturach pomostowych w oderwaniu od przesłanek warunkujących nabycie prawa do emerytury pomostowej określonych w art. 4 tej ustawy (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z 8 marca 2018 r., III AUa 788/17, Lex nr 2481726; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 12 grudnia 2017 r., III AUa 966/17, Lex nr 241849).

Sąd Najwyższy w uchwale z 28 września 2015 r. (sygn. III UZP 10/16, Lex nr 2113358) również podkreślił, iż wśród przesłanek nabycia emerytury pomostowej nie ma wymagania podlegania obowiązkowi opłacania składki na Fundusz Emerytur Pomostowych. Także wysokość emerytury pomostowej jest ustalana - na podstawie art. 14 ustawy - bez uwzględnienia tej składki, gdyż stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury, wyliczonej w sposób określony w art. 25 ustawy o emeryturach i rentach Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku 60 lat, według obowiązujących w dniu zgłoszenia wniosku o przyznanie emerytury pomostowej tablic średniego trwania życia, o których mowa w art. 26 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

W świetle przytoczonych wyżej przepisów oraz orzecznictwa, stwierdzić zatem należy, iż nieopłacenie składek na Fundusz Emerytur Pomostowych za pracownika, który pracował w szczególnych warunkach w rozumieniu art. 3 ust. 1 i 3 ustawy o emeryturach pomostowych, stanowi niedopełnienie przez płatnika ustawowego obowiązku, jednak nie może przesądzać o pozbawieniu pracownika prawa do dochodzonego świadczenia.

Zasadnym natomiast okazał się zarzut błędnego ustalenia daty, od której wnioskodawcy przyznane zostało prawo do emerytury pomostowej. Zauważyć należy, iż wnioskodawca złożył wniosek o emeryturę pomostową w dniu 2 czerwca 2017 r., zatem nie można było mu przyznać świadczenia już od 1 października 2016 r., jak to uczynił Sąd I instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punkcie I i przyznał wnioskodawcy praw do emerytury pomostowej od pierwszego dnia miesiąca złożenia wniosku, tj. od 1 czerwca 2017 r. (punkt 1 wyroku).

W punkcie 2 wyroku Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację w pozostałym zakresie.

W punkcie 3 wyroku zgodnie z § 9 ust. 2 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015, poz. 1804) w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Sąd Apelacyjny, uwzględniając nakład pracy pełnomocnika, orzekł o kosztach postępowania w ten sposób, że zasądził od pozwanego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych na rzecz wnioskodawcy kwotę 240 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję.

SSA Grażyna Czyżak SSA Lucyna Ramlo SSO del. Monika Popielińska